

væsen i sig selv værnede Landet under Krigen, men fordi der her i Landet var et Militærapparat; skabt af de andre Partier, som, naar det en Gang var til Stede, stillede andre og større Krav til Danmarks Neutralitetsforsvar, end der ellers vilde være blevet stillet. Hvis f. Eks. Københavns Befæstning ikke havde ligget der, da Krigen udbrød, vil det ærede Medlem sikkert være ganske enig med mig i, at saa vilde der aldrig være blevet Tale om, at de to Partier havde bevilget Beløb som dem, der da blev anvendt. Men en Tvangssituation som den, der forelaa for de to Partier den Gang, foreligger jo ikke i Toldspørgsmaalet; her er ikke et Apparat til Stede, som nødvendigvis maa bruges. Tværtimod! Her er det, det ærede Medlems Parti, der gennem sine Forslag vil skabe et Kampapparat og trykke det i den siddende Regerings Haand til Førelse af en økonomisk Værnepolitik, som Socialdemokratiet aldrig tidligere har taget Ordet for, heller ikke under tilsvarende store Kriser.

Naar Forholdene mellem Socialdemokratiet og det radikale Venstre er et andet nu end tidligere, skyldes det ikke en Tællen paa Knapperne hos det radikale Venstre, vor Vej har aldrig været mere fast afstukken end nu, men det skyldes, at vi mener, at i den store Kamp mellem det, det ærede Medlem kaldte Kapital- og Udbytteinteresserne paa den ene Side og den arbejdende Befolknings Interesser paa den anden Side, har Socialdemokratiet paa nogle Punkter taget fejl og stillet sig paa forkert Side. Jeg siger det her paa Foranledning af det ærede Medlems Bemærkninger for at hindre enhver Misforstaaelse og ogsaa for at klare Fremtiden. Demokratiets Sag i Aand og Sandhed vil være Ledestjernen for os fremtidig, som det har været det hidtil. Skulde det vise sig, at Socialdemokratiet er at finde paa den rette Side, skal det ikke glæde nogen mere end mig, og da vil et Samarbejde kunne føres paa det naturlige Grundlag, der altid fremkommer, hvor det er selve Sagens Indhold, der skaber Samarbejdet. Men er Socialdemokratiet ikke at finde paa den Side, vi finder er den rette, ændrer det ikke vor Stilling, og er der andre, der i en saadan Sag har samme Opfattelse som vi, samarbejder vi selvfølgelig med dem.

Maa jeg til Slutning sige, at det forekommer mig, at denne Finanslovdebat ikke paa nogen Maade har ændret den Følelse, som fandtes i Befolkningen af Usikkerhed overfor hele den politiske Stilling. En Ting er for saa vidt blevet klar nok, nemlig den Linie, Ministeriet vil følge. Det højtærede Ministerium er ganske klar over, at det ikke vil være i Stand til at føre en Toldpolitik igennem overfor sit eget Parti, der kan tilfredsstille det konservative Folkeparti, og for at opveje dette Forhold gaar Ministeriets Politik nu ud paa paa alle andre Omraader — ogsaa ved enkelte maskerede Beskyttelsesforanstaltninger under Navn af Værn mod ubillig Konkurrence —, at føre en saa konservativ Politik, at det konservative Parti af den Grund ikke vil lade Ministeriet falde. Det, der for mig er Spørgsmaalet nu, er i Virkeligheden ikke, om denne Politik vil stille det konservative Parti tilfreds; efter det Bord, det højtærede Ministerium har dækket for de Konservative, er der for mig ikke Tvivl om, at det vil kunne stille de Konservative tilfreds. Men Spørgsmaalet forekommer mig derimod at være, om Venstrepartiet vil skrive under paa den Veksel, der af Ministeriet er udstedt til de Konservative, og hvorledes Tiden vil bevare dette sidste Spørgsmaal, kan jo ikke nægtes at have overmaade stor Betydning. Svarer Venstrepartiet ja hertil, det vil man skrive under paa, ja, da er den konservative Blokpolitik sikret indtil 1930, og da maa alt, hvad der er af Demokrati her i Landet, sætte alt ind paa at fjerne denne Politik fra Magten. Og svares der ja af det ærede Parti, da ligger deri tillige Sikkerhed for, at en Samling af Nationens Kræfter om Krisetidens Krav ikke vil kunne ske.

Det ærede Medlem Hr. Pinholt fremkom med en Udtalelse paa dette Omraade med Hensyn til Spørgsmaalet Samarbejde, idet han sagde, at det, der skal ske i denne Vinter, hvis vi skal fare vel, det er Samling og ikke den store Krig, og med disse Ord vendte han sig til Socialdemokratiet som dem, der for ham var den eneste Hindring for et Samarbejde, og sagde: Socialdemokratiet tager fejl, naar de tror, at de kan løse nogen Krise uden Samarbejde med andre. Ja, deri har det ærede Medlem Hr. Pinholt utvivlsomt Ret, men jeg kan